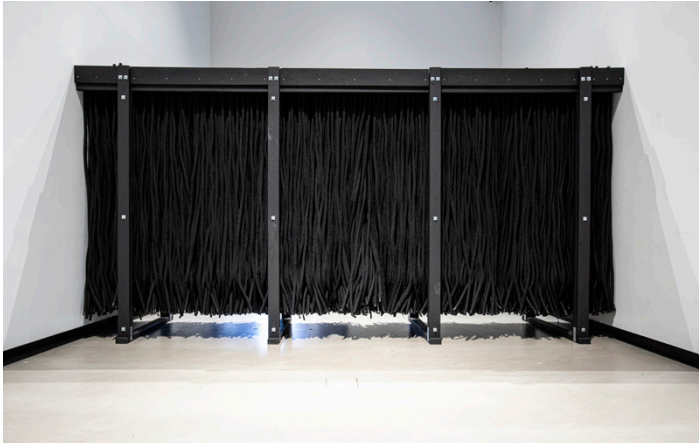

HINDRING: Per Stian Monsås' installasjon er fysisk krevende.

FOTO: DAG ASLE LANGØ

ANMELDELSE

På K-U-K blør to utstillinger inn i hverandre.

Faktisk mørketid

Forbløffende jevnlig skjer det at to utstillinger som i utgangspunktet ikke ser ut til å komme fra samme planet, danner mystiske forbindelseslinjer når de finner sted ved siden av hverandre. I dette tilfellet, med utstillingene til Per Stian Monsås og Laura-Ann Morrison på Kjøpmanngata Ung Kunst (K-U-K), kan det være så enkelt som at fargen svart er fellesnevner, men jeg tror egentlig det stikker dypere.

Monsås' installasjon av svarte tjukke tau, den typen man finner i et treningsstudio, deler rommet i to. Installasjonen byr på en viss motstand, slik det meste av mørk materie gjør. Det er ikke akkurat noe man sklir gjennom uten anstrengelse, og det venter heller ingen belønning på andre siden, utover det at man må kjempe seg gjennom installasjonen enda en gang for å komme seg ut igjen.

Erfaringen sitter i kroppen når man så skal forholde seg til de svære fotografiene til Laura-Ann Morrison – også de i hovedsak svarte. Hun fanger et uberegnet, nattlig landskap hvor skikkelser ser ut til å være på vei til å bryte seg ut av et virkelig altoppslukende, kompakt mørke. På avstand ser de ut å være malt med bred pensel på svart papir, men i selve verket er disse folka blitt malt før de er fotografert.

Krigsmalingen er kritt-hvit, og verkene ser ut til å sitere den type fotografier av stammer som antropologer og eventyrlystne journalister pleide å publisere i første halvdel av forrige århundre, etter å ha reist på oppdagelsesferd i det

kolonialiserte Afrika. På den andre siden; vi er i Norge, og det er like fristende å assosiere til corpsepaintmalte black metal-musikere, sånn cirka 1993.

Når mørket er såpass insisterende, og ikke bare vagt truende, men åpenbart truende, blir spørsmålet: Puster det? Har det puls? De belyste lemmene svever vektløst i mørket, tilsynelatende løsrevet fra kroppene de kommer fra, og mer enn noe annet blir dette en arena for nødvendig kontemplasjon. Hvor ofte kommer ikke den fornemmelsen snikende når du står i et mørkt rom? I et rom hvor tankene seiler av gårde og det ikke lenger er gitt hvor kroppens egne grenser befinner seg, siden det ikke er noe lys verken på inn eller utsiden av huden.

Det ville vært creepy hvis ikke høyrehånden fant venstrehånden i en slik situasjon, eller fortvilt prøvde å klø en nakke som ikke lenger var der.

Jeg blir stående og duele, anstrengelsen ved å komme meg forbi installasjonen til Per Stian Monsås sitter fortsatt i ryggen og i møte med dette utfordres kroppen minst like mye – selv om det bare skjer via blikket. Det er en påtrengende serie bilder og det er ikke utenkelig at jeg vil få panikk hvis jeg står og ser på dem for lenge. Da kan jeg fort ende opp som en jamrende våt klut på gulvet.

Aller mest bekymrer jeg meg over hva det er jeg ikke ser, og til slutt vet jeg ikke om jeg er på vei til å bli dyslektisk eller blind.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no